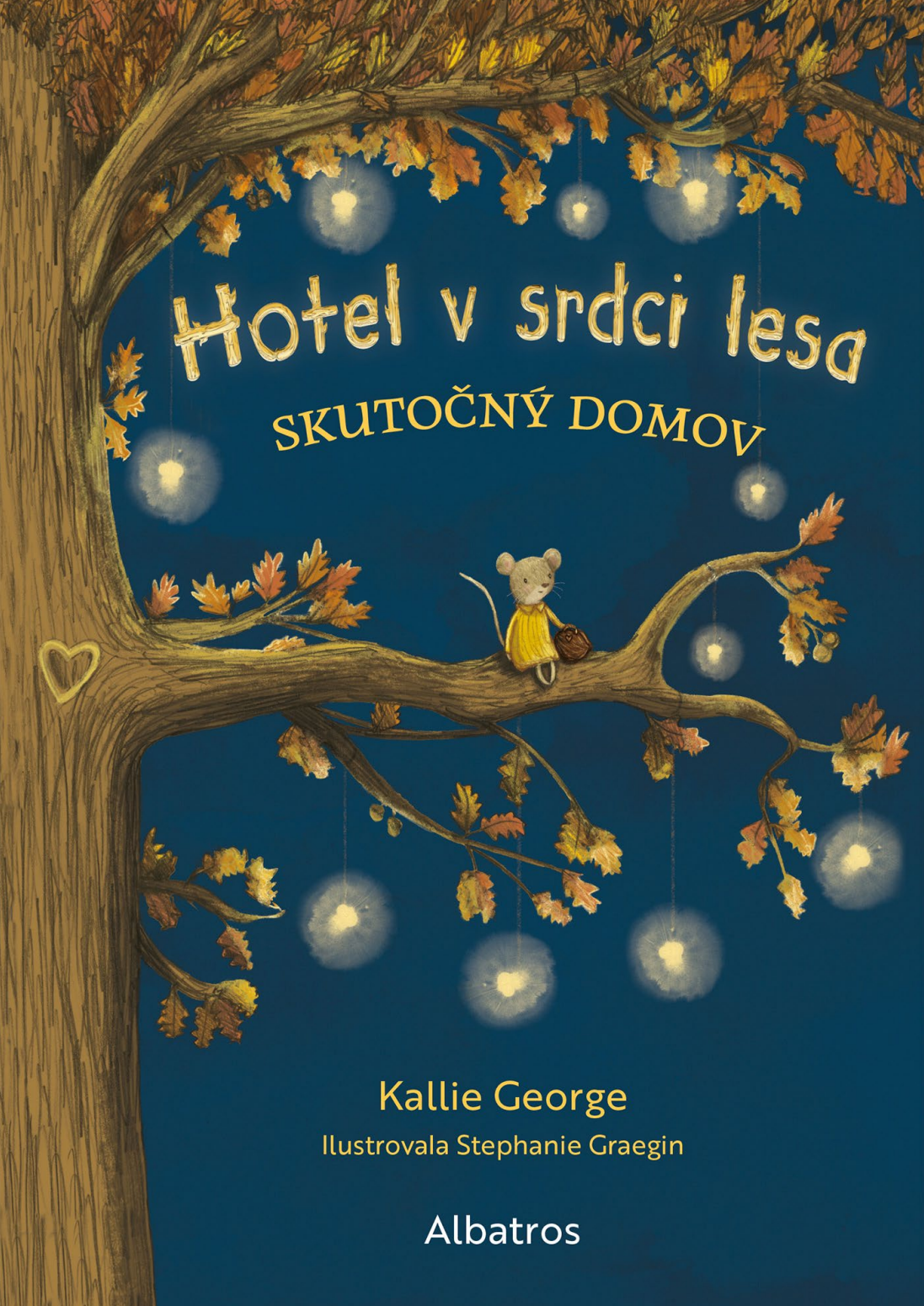

The background of the cover is a deep blue night sky. A large, gnarled tree trunk is on the left, with branches spreading across the top and right. The leaves are in shades of orange, yellow, and brown, suggesting autumn. Several glowing, spherical lights hang from the branches by thin threads. A small mouse, wearing a yellow striped shirt and holding a nut, sits on one of the branches. A small heart shape is carved into the tree trunk on the left.

Hotel v srdci lesa

SKUTOČNÝ DOMOV

Kallie George

Ilustrovala Stephanie Graegin

Albatros

Hotel v srdci lesa 1

Skutočný domov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Kallie George

Hotel v srdci lesa 1: Skutočný domov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Hotel v srdci lesa

SKUTOČNÝ DOMOV

Kallie George

Ilustrovala Stephanie Graegin

Albatros

Kallie George: *Heartwood Hotel: A True Home*
Copyright © 2017 by Kallie George
Illustrations copyright © Stephanie Graegin
Translation © Jana Vlašičová, 2024
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4154-5
ISBN e-knihy 978-80-566-4165-1 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

*Lukovi: Domov je tam, kde je
srdce, a moje srdce je s tebou.*

– K. G.

Pre Theresu a Sophiu

– S. G.

OBSAH

1	Myška Mona.....	9
2	Lesný festival.....	17
3	Nezhody s Tilly.....	28
4	Packu na to.....	37
5	Tilly zoznamuje Monu s hotelom	42
6	Lord a lady Mydlinkovci	53
7	Veľký smrad.....	66
8	Pieseň slečny Sibyly	74
9	Ďaťovo varovanie	91
10	Medveď Brum	100
11	Katastrofa na recepcii	109
12	Podlé vlky.....	123
13	Tillino priznanie	132
14	Falošná správa	139
15	Odvaha.....	153
16	Skutočný domov.....	161
	Podakovanie.....	173

MYŠKA MONA

Domov je vraj tam, kde je srdce, aspoň tak to počula. Myška Mona však domov nikdy nemala. Teda mala, ale nikdy nie nadtľho. Zaprášený balík sena, opustené vtáčie hniezdo, pichľavá húština – za svoj krátky život bývala na viac miestach, ako mala fúzov. A teraz jej posledný domov v starom dutom pni zaplavila po búrke voda.

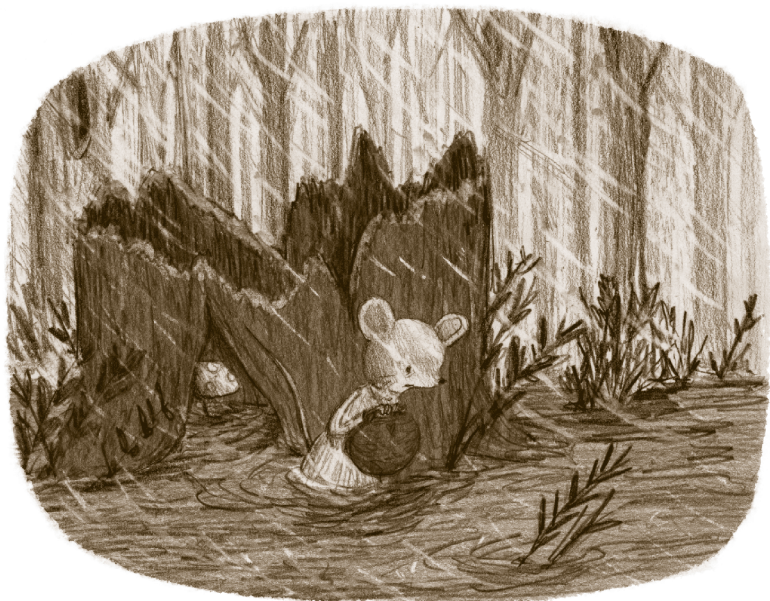
Keď v lete ten peň našla – s hríbikovým stolom vnútri a prameňom vody obďaleč – zdalo sa jej, že také šťastie azda ani nemôže mať. Prečo si to miesto neobsadilo nejaké iné zvieratko?

Teraz to Mona pochopila. Sedela v rohu na koreni, triasla sa od strachu a sledovala, ako voda

postupne zaplavuje vnútorný priestor, obkolesuje posteľ z machu, špliecha na stôl, hrozí, že so sebou odnesie myškin kufor.

Kufor bolo to jediné, čo jej zostalo po rodine. Bol vyrobený z orechových škrupiniek, navrchu mal vyrezané malé srdiečko. Mona sa za ním načiahla.

Čas sa znova presťahovať, pomyslela si a zavzdychala. Pevne stisla rúčku kufra a vyrazila z búrky do búrky.

Dážď búšil do stromov Papradového lesa, ktorý práve v tom čase menil farby na jesenné. Mona bola okamžite premočená od ňufáčika až po chvost. Labky sa jej pri každom kroku zabávali do vlhkej pôdy.

Kam mám ísť? premýšľala. Napravo bola farma, tá však bola veľmi ďaleko a bývala tam mačka. Vedela to, pretože sa tam už raz pokúšala ubytovať. A tak mohla ísť buď doľava, alebo rovno.

Práve sa chystala vykročiť rovno, keď vtom... *Prask!* Oblohu preťal blesk a Mona až nadskočila od strachu. Takže doľava. Zamierila hlbšie do lesa, poskakovala z vetvičky na list, snažila sa vyhýbať blatu.

Keby sa jej podarilo nájsť skalu, rodinku hríbov alebo bútlavý strom, kam by sa uchýlila. Nič z toho však nenašla. Nenašla dokonca ani stopy po iných zvieratkách. *Všetci sú isto pred búrkou ukrytí v bezpečí svojich domovov*, pomyslela si Mona.

Zanedlho sa jej dažďové kvapky nahromadili v ušiach. Vytriasala si ich, ale potom počula desivé zvuky búrky ešte jasnejšie. Vietor hvízdal, šľahal a krútil sa – pripomínal zavíjanie. *Vlky!*

Mona vypískla a pridala do kroku. Vlky znova zavyli. Zdalo sa, že sú ďaleko, ale vlky sú vlky, báli sa ich všetky malé zvieratká. Boli to lovci a nedalo sa im veriť. Nič nebolo horšie ako ony.

Dážď ešte zosilnel. Tak takto teda zíde zo sveta? Rovnako ako jej rodičia – odnesie ju búrka? Keby len mala nablízku packu, ktorej by sa mohla chytiť, alebo niekoho, kto by jej povedal, že všetko bude v poriadku. Bola však sama.

A potom si konečne čosi všimla: obrovský strom, čnejúci do takej výšky, že nedovidela na jeho vrchol. A bol dutý! Rozbehla sa k otvoru.

Ale okamžite pochopila, že to nie je dom pre myšku. Bol to medvedí brloh. Žiadny medved' v ňom však pravdepodobne už dlhší čas nebýval.

Vo vzduchu bolo stále cítiť pach kožušiny, rybacy a lesných plodov a Mona dobre vedela, že tam nikdy nebude vedieť zaspať hlbokým spánkom. Čo ak sa medveď vráti? Hoci sa medveďov nebála tak ako vlkov, lebo chvíľu vedľa medveďa bývala, takže vedela, že sa viac zaujímal o lesné plody ako o ňu, predstava, že by s nejakým uviazla v nore, ju veľkou radosťou nenapĺňala.

A tak – aj keď nerada – znova vyliezla von do búrky.

Cestu jej však zablokoval potôčik, ktorý sa pri búrke rozvodnil. Hľadala miesto, kade by dokázala prejsť na druhú stranu. Zbadala konárik, ktorý viedol cez potok. Mona vedela dobre udržovať rovnováhu – všetky myšky to vedeli –, ale keď bola takmer na druhej strane, zdvihla zrak a v kríkoch pred sebou uvidela oči!

Lesknúce sa oči vlkov! Bola si tým istá. A nie jeden pár ani dva či tri, ale toľko, že ich nedokázala porátat. Srdce sa jej rozbúchalo až v hrdle,

packy sa jej na konári pošmykli a...

Šplech! Mona spadla do vody. *Šplach!*

Namiesto vlkov ju zhl-
tol prúd vody – pohadzo-
val ňou a unášal ju preč.

Voda jej zaliala ústa, takže sa rozkašľala a rozprskala. Zúfalo sa držala svojho kufríka poskakujúceho na hladine, prúd ju unášal dolu, popri kríkoch a papradí, skalách a koreňoch, hlboko do lesa.

Unášal ju stále ďalej a ďalej. Vyštverala sa na kufor a sledovala, ako sú stromy okolo čoraz viac obrastené machom, čoraz pokrútenejšie. *Toto musí byť stred lesa*, pomyslela si – tam ešte nikdy nebola.

Napokon sa prúd spomalil a vyústil do jazierka vytvoreného veľkými koreňmi. Jeden z nich bol

vykrútený dopredu ako labka ponúkajúca pomoc, a tak sa jej Mona chytila, a vyliezla z vody.

Zalapala po dychu. Pred ňou sa vypínal ďalší obrovský strom. Tento bol viac než obrovský. Bol... majestátny.

Na jeho vrchu sa rozprestierali obrie konáre a pripomínali korunu. Zlaté listy chránili pred dažďom a vetrom. Medzi koreňmi rástol taký úhladný mach, až to pôsobilo, ako by ho niekto upravoval a zastrihával. A možno to tak aj bolo, pretože na kmeni, priamo nad myškinou hlavou, bolo čosi vyrezané.

Bolo to srdiečko. Podobné ako na jej kufríku, ale v strede tohto srdiečka boli iniciálky HVSL.

Čo to asi tak znamená? dumala myška.

Mona nedokázala odolať. Pomaly sa zdvihla na špičky a načiahla sa, aby sa toho srdiečka dotkla.

Šťuk. Srdiečko sa jej podarilo zatlačiť dovnútra a na kmeni sa otvorili dvere.

LESNÝ FESTIVAL

Mona zapišťala od úžasu a vstúpila do priestoru plného tepla, svetla a lahodnej vône pečených žaluďov.

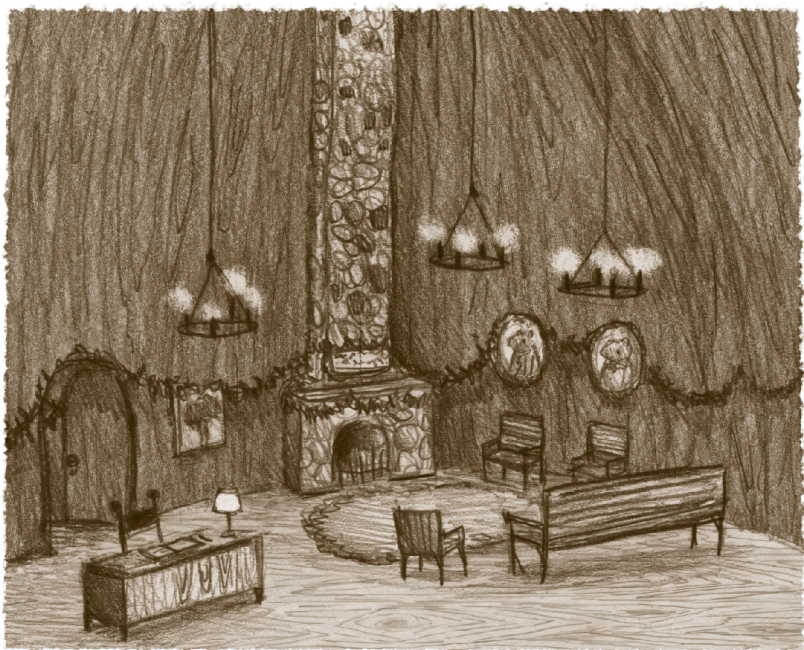
Miestnosť bola veľká – veľmi veľká len pre myšku, dosť veľká pre skupinu malých zvieratiek. Oproti dverám stál kamenný krb. Nehorelo v ňom, ale bol ozdobený girlandou z pestrofarebných listov. Pred krbom ležal koberec z machu obkolesený pohovkou a kreslami vyrobenými z vetvičiek obloženými ďalším machom. Naľavo stál veľký drevený stôl a na ňom hrubá kniha s ceruzkou. A zo stropu boli do kruhu zavesené

sviečky, a osvetľovali priestor jemným zlatým svetlom.

Mona ešte nikdy nevidela niečo také úžasné.

Kto tu asi býva? premýšľala. Nablízku však nebol nikto, kto by jej odpovedal.

Spoza krbu sa ozývala tlmená hudba a smiech. Mona urobila niekoľko krokov a vykukla cez otvorené dvere na chodbu. Odtiaľ tie zvuky vychádzali. Vybrala sa tým smerom, ale zastala.

Koniec-koncov, bola len myška a musela byť opatrná. Obozretne nasala vzduch okolo seba.

Vôňa pečených žaludov ešte zosilnela. Zvieratká, ktoré jedli pečené žalude, predsa nemohli predstavovať hrozbu. A potom kútikom oka zahliadla nápis nad krbom. Predtým si ho nevšimla, pretože bol zaclonený girlandou z listov. Teraz videla, čo je na ňom napísané:

UZNÁVAME PRAVIDLO CHRÁŇ A REŠPEKTUJ,
NIE HRYZ A ŠKRAB.

Mona s úľavou sledovala svoj ňufáčik a ušká, prešla cez dvere a potom krátkou chodbičkou ozdobenou ďalšími girlandami a ďalšími dvermi – oveľa väčšími s nápisom *Spoločenská sála*. Boli pootvorené – dosť na to, aby sa cez ne Mona prešmykla.

Vnútri ju čakal ďalší úžasný pohľad. A bol omnoho živší! Zajace, škrečky, veveričky, ježko-

via, vtáky! Dokonca aj jašterica. A najväčší bol jazvec. Nikto nebol mokrý a zablatený ako ona, všetci boli vyobliekaní a tancovali, jedli a smiali sa. Mona pevne stisla kufrík a s úžasom sa rozhliadala okolo seba. V lese stretla vždy len pár zvieratiek, nikdy predtým ich nevidela toľko naraz.

Pri stene stál stôl plný jedla: hríby, borievky, korene sladkého drievka a žalude – ach, áno, žalude! Roztlačené, na pare, smažené, v polievke – boli spracované toľkými spôsobmi, že Mona mnoho z nich ani nepoznala. A v strede stola stál obrovský plást medu so šálkami, aby si každý mohol nabrať.

Nedáľeko stola nad malým pódium bol nápis: *Lesný festival – oslava príchodu jesene* a na pódiu vyspevovali tri prekrásne tmavomodré vtáčiky. Dospievali pesničku a v sále sa ozval potlesk.

„Ďakujeme! Ďakujeme!“ povedal jeden zo spevákov. „Voláme sa *Modré spevavce* a je nám cťou, že môžeme mať svoj posledný koncert pred

letom na juh práve tu. Tešíme sa, že ste sem toľkí napriek búrke zavítali. A hoci vonku prší, navodíme si teraz slnečný pocit vďaka jednej z našich obľúbených piesní: *Mesačný svit a východ slnka*.“

V sále sa opäť ozval potlesk, piskot a povzbudzovanie. Vtáčiky sa dali do spevu, zvieratká začali znova tancovať a Mone sa hlava rozbehla na plné obrátky.

Všetky tie zvieratká bývajú tu? Odkiaľ prišli? Tok jej myšlienok zrazu prerušil akýsi hlas.

„Dobrý deň, slečna myška.“

Pred Monou stála jašterica a jemne sa ukláňala. „Hľadali ste recepčného? Ospravedlňujem sa. Volám sa Egídius. Ako vám môžem pomôcť?“

Mona si všimla, že má okolo krku uviazanú mašľu a veľký drevený kľúč s vrchnou časťou v tvare srdca. Bol až neuveriteľne čistý – trblietavo zelený, akoby mu niekto vyleštil všetky šupinky – a zdalo sa, akoby sa nechcel priblížiť ku kalúžke blata, ktorá sa vytvorila na dlážke okolo Mony.

„Ja... Ja...“ koktala Mona.

„Obávam sa, že nemáme voľnú izbu. Izby boli vypredané už celé mesiace pred *Lesným festivalom*. Zahltili nás poslíčkovia prinášajúci objednávky na ubytovanie. Mali ste poslať objednávku aj vy.“

Mona zrazu zistila, že má hlas. „Nevedela som. Nikdy predtým som tu nebola. Kde... Kde to vlastne som?“

„Kde ste?! Slečna myška, toto je predsa *Hotel v srdci lesa*.“

„A čo to je?“ spýtala sa Mona.

„Ten najlepší hotel v lesoch na okolí!“ zvolal Egídius. „*Hotel v srdci lesa* už ubytoval takých hostí ako šampióna v rýchlostnom behu králika Rudolfa či vojvodkyňu veveričku Henrietu III. Konala sa tu svadba najbohatších skunkov v lese a každoročne hostíme niekoľko sezónnych festivalov. Nehovoriac o tom, že hotel má skvelú reputáciu ako miesto na oddych a relax.“ Jašterica počas hovoru neustále vyplazovala jazyk. „Žiadne

iné miesto nedokáže garantovať ochranu pred vlkmi, kojotmi a pumami. *Spite v bezpečí, dobre sa najedzte a buďte šťastní v Hoteli v srdci lesa.* Tak znie heslo pána Lesného – vlastne jedno z mnohých hesiel. Prosím, nehovorte mu, že ste o nás nepočuli. Obviní z toho *Denník Borovica*. Ešte nenapísali žiadnu recenziu na náš hotel. Napísali o francúzskych aj talianskych hoteloch, ale o našom v srdci lesa nie, ešte nie.“

„*Denník Borovica?*“ ozval sa hlboký hlas. „Končne prišiel ten nepolapiteľný recenzent?“

K obom diskutujúcim pri dverách sa pridalo to najväčšie a zrejme aj najstaršie zviera v miestnosti. Aspoň tak usúdila Mona podľa sklonu jeho ramien. Bol to jazvec s lesklou čiernou srstou v elegantnom saku s vestičkou. A na krku mu nevisel jeden drevený kľúč, ale celý zväzok.

Mona sa zachvela. Jazvece nebývajú k myšiam milé a tento si ju premeriaval obzvlášť prísny pohľadom.

„Ach, nie, pane,“ odvetil Egídius. „Toto nie je recenzent. Je to slečna...“ zrazu stíchol. „Asi som nezachytil vaše meno.“

„Mona,“ odvetila myška.

„Slečna Mona hľadá izbu, ale už som jej povedal, že sme plní, pán Lesný,“ odvetil Egídius.

„Ach, chápem.“ Jazvec začuchal, nozdry sa mu neuveriteľne rozťahli.

Mona naprázdno preglgla. „Ach, prosím, nemám kde hlavu skloniť. Dom mi zaplavila búrka. Prosím. Ja... Bojím sa, že vonku sú vlky.“

„Určite nie nablízku,“ zafučal jazvec. „Tie príšery sme nikdy v tejto časti lesa nevideli. Žijú vo Veľkých lesoch, až za Papradiskom pod horou.“

„Nie, boli neďaleko,“ odvetila Mona. Vlky videla tesne predtým, ako ju odniesol prúd vody. Bolo to v Papradisku pod horou? Nepoznala jednotlivé časti lesa ani jeho názvy.

„Chápem,“ povedal jazvec a pokrútil si bielymi fúzami. Zrak mu padol na myškin kufor,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Hotel v srdci lesa 1: Skutočný domov. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.